

for at fordybe mig i dette Spørgsmaal; det opfatter jeg i alle Tilfælde som upraktisk, da der næppe vil kunne blive Tale om at faae givet Loven en anden Affattelse end den, som den har i dette Dødblik. Og jeg vil tillige sige, at den Fornøielse at kunne indbringe tvivlsomme Spørgsmaal for Domstolene synes mig ikke at være en tilstrækkelig Grund til at forlænge Loven eller overhovedet at være en Grund, som her kan anføres. Grunden, hvorfor jeg ønsker at faae Loven forlænget og meget skulde beklage, om den ikke blev forlænget, deler sig i to. Den første er den, at der er en overordentlig stor Mængde netop af de mindre Landeieendomsbesiddere, der ikke have havt Leilighed til at benytte sig af denne Lov, medens det var Tid, og ikke kunde faae Leilighed dertil; dels fordi der ikke strax blev bekendt saa Meget, som ønskeligt var, og dels af en psykologisk Marsag. De mindre Landbrugere ere nemlig netop under disse for Landbruget saa flette Tider overordentlig betænkelige ved at foretage Pengeomsætninger. Smaaafolk ere næsten altid betænkelige ved at foretage Pengeomsætninger, de maa overveie Sagen frem og tilbage længe i Forveien, og særlig ere de det under trykkede Forhold. Den umiddelbare Fordel ved at handle hurtig gaar meget senere op for dem end for Folk, som kjende Verdensmarkedets Chancer og ere fortrolige med Pengeomsætninger. Dette er altsaa min væsentlige Grund til at ønske Loven forlænget, men dertil kommer en anden Betragtning, som jeg synes ogsaa taler stærkt derfor. Det er den, at de Rige, de der ere stærkt med ved Pengeomsætninger, have nydt to Fordele af Konverteringen, først den at faae billige Penge og dernæst at faae dem gratis, de bleve fri for Gebyrer til Statskassen. Nu er Forholdet det, at hvis jeg var ganske sikker paa, at Pengemarkedet vilde blive saaledes, som det blev fremjat af den ærede Ordfører, at man fremdeles kunde vente en betydelig Nedgang i Prioritetsrenten, vilde jeg endda ikke anse det for saa stor en Ulykke, om det ikke blev til Noget med Lovens Forlængelse, men jeg venter netop ikke denne yderligere Nedgang. Der er allerede nu, tror jeg, en Svingning at mærke i modjat Retning, Prioritetsrenten har i den sidste Tid været højere end i den forrige Termin, og jeg tror, at dette vil blive ved. Da nu en overordentlig stor Mængde af de mindre Landbrugere have mødt Modvillie hos Kreditorerne — særlig de private Kreditorer have ved mangfoldige Leiligheder søgt at faae Sagen udhalet en Termin til, for at Konverteringen ikke skulde finde Sted; for at redde en højere Rente af

Pengene have de søgt at snaffe Føls fra at foretage Konverteringen — jeg siger, at da netop dette ofte er flet i de mindre Landeieendomsbesidderes Klasse, vilde jeg meget beklage, om Forholdet skulde blive det, at man kunde sige, at det var kun de mere Velstillede, som havde opnaaet de to Fordele, Forholdene og Loven have givet, nemlig at faae billige Penge og faae dem gebyrdfrit, medens de mindre Landeieendomsbesiddere baade have maattet undvære den billige Rente, fordi de ikke fik konverteret i rette Tid, og heller ikke skulde nyde Fordelen af, at Statskassen gav Afstald paa Gebyrerne. Det tror jeg vilde være et beklageligt Resultat, og derfor glæder det mig, at Forslaget om Lovens Forlængelse ikke i højere Grad har mødt den ærede Finantsministers Modstand, men endnu mere vilde det glæde mig, om den fik hans Velvillie, saa at Loven blev forlænget for et Aar eller i ethvert Fald omtrent indtil næste Finantsaars Udløb. Jeg skulde meget beklage, om dette ikke blev Tilfældet, og jeg tror, at Misforståelsen og Misforstaaelsen af, hvad der er flet ved denne Lov, vil blive ikke saa ganske ringe, hvis dette ikke bliver til Noget.

Da ikke Flere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.

Ændringsforslag af Udvalget, med Undtagelse af Hage og Johannsen:

I Stedet for „1891“ sættes „1889“ vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets eneste Paragraf i den saaledes ændrede Stikfæls:

Nævnte Lovs Bestemmelser vedblive at være gyldige til 1ste Juli 1889.

og Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges med 34 Stemmer mod 18.

Ændringsforslag til Sagens tredje Behandling indfaldtes til Søndag Kl. 1.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Anlæg af et Frilager ved Njøsbenhavns Toldbodplads,